

3 січня, середа

Перший день на роботі після Різдва і Нового року — це завжди важко. Раптове усвідомлення, що існує їжа, крім солодощів Toblerone, Quality Street та сиру, і що тепер не годиться починати з білого вина о другій годині дня — завжди шок, як і згадка про те, що ти доросла людина на відповідальній роботі в одязі, який після свят трохи тисне в талії. Коли ж твій перший робочий день супроводжується першою консультацією в психолога щодо стосунків у парі після того, що можна описати як «складне» Різдво, це ще паскудніше.

Крістіна, наша психологиня, має чудові рекомендації. Деббі з відділу кадрів каже, що Крістіна врятувала шлюб її сестри, коли з'ясувалося, що сестрин чоловік крутив інтрижку з першою вчителькою їхніх двійнят відтоді, як вони пішли до початкової школи. До слова, двійнята були в десятому класі, коли все це відкрилося. А ще виявилось, що чоловік отримував насолоду, коли вимашувався клеєм ПВА та глітером (звідси і його потяг до вчительок молодших класів через їхній легкий доступ до таких речей) і його після цього шльопали. Тож я подумала: якщо Крістіна змогла змахнути своєю чарівною паличкою і все владнати після *такого* «маленького»

грішка, то, напевно, нашу із Саймоном проблему розв'язати буде легко — як два пальці об асфальт!

Принаймні в Саймона не виявилось жодних дивних пристрастей. Він не зраджував мене з жінкою, якій я купувала чашки «Найкраща вчителька у світі» і вино, з тією, що сиділа навпроти мене і повчала, як важливо щовечора читати для моїх любих діточок, тимчасом як на її нічному столику красувалася модель пеніса мого чоловіка натуральної величини, зроблена зі шматочків глини, які залишилися після виготовлення подарунків на День матері в класі, й оздоблена його улюбленим глітером, правда ж? Я хочу сказати, коли помістити все в такий контекст, тоді те, що в Саймона була інтрижка на одну ніч із якоюсь сексуальною *señorita*, яку він зустрів у діловій поїздці до Мадрида, — це не *так* і погано, еге ж? Врешті, могло бути набагато гірше.

Саме це я й повторюю собі: «Вище носа! Могло бути гірше!» У нього могла б виявитися пристрасть одягатися як політиkinя і завсідниця ток-шоу Енн Віддкомб. Або ж бажання трахати когось, одягненого як Енн Віддкомб (навіть не знаю, що тут гірше). Він міг би піти слідами ідеального татуся ідеальної Люсі Аткинсон, який покинув ідеальну мамцю Люсі голою й босою і втік із її подругою та наслідувачкою Фіоною Монтегю, змусивши мамцю Люсі зустрічатися з Фіоною щоранку на шкільному подвір'ї (вона мені ніколи не подобалася, дуже самовдоволена й завжди занадто старається, хоч, очевидно, ідеальному татусеві Люсі сподобалося, як старається Фіона, бо він добряче погладшав, відколи переїхав до неї, явно зловживаючи клятими Фіониними кексиками, які та постійно постить в інстаграмі). Звісно, діти вже не малі, щоб водити їх до школи, вони навчаються в середніх класах, тож, гадаю, зі мною такого все одно не сталося б. Та й Саймон не любить кексів.

Але, з другого боку, це однаково досить паскудно. Коли Саймон зізнався в цьому мені кілька місяців тому, я почувалася

так, наче мене щосили вдарили, аж забило памороки. Буквально зацідили. Досі не розумію, чому він мені розповів. Саймон каже: через почуття провини.

Я чула, як люди говорять про «вир почуттів», але, щиро кажучи, не знала, що це означає, доки мене не закрутило з дикою силою між люттю, відчаєм та справді шаленим бажанням убити його і періодами спокою, впродовж яких я переконувала себе, що ми зрілі дорослі люди, які мають двох дітей і разом уже двадцять п'ять років, плюс-мінус, ми кохаємо одне одного і зможемо це пережити, — лише для того, щоб усе закрутилося знову. Мені було так кепсько, що я не могла їсти три дні, чого зі мною ніколи не траплялося раніше; зазвичай у періоди емоційного напруження я втішаюся їжею. Я схудла майже на п'ять кілограмів, тож можна тут знайти й позитивний бік.

Після кількох тижнів, протягом яких Саймон дивився на мене як побитий пес і повторював, як йому шкода, а я відчувала, що моя лють аж ніяк не стихає, і всі наші спроби обговорити все як дорослі люди закінчувалися тим, що я погрожувала відірвати йому яйця, якщо він скаже мені ще один клятий раз, що це нічого не означало, бо якщо це нічого не означало, тоді чому, чорт забирай, він це зробив, і так, так, я розумію, що це був «просто секс», але чи не подумав він, що цього, бляха, досить, — стало зрозуміло, що ми нікуди не рухаємося і, очевидно, нам потрібна професійна допомога.

Я почула, як Деббі розповідала про дива, які робить Крістіна (принагідно вона описувала орнамент ручної ліпнини), й обережно попрохала в неї номер Крістіни, ясна річ, «для подруги», бо Деббі не можна нічого розповідати, якщо не хочеш, щоб про це знав увесь офіс. У певному сенсі така її риса корисна, коли хочеш поширити якусь інформацію: якщо розповіси її Деббі й попередиш, що це «цілком таємно», гарантовано кожна жива душа знатиме все до кінця робочого дня.

Спершу Саймон відмовлявся йти, по-британськи стогнучи, мовляв, «навіщо виносити сміття з хати» і «все це новомодна дурня», але врешті погодився спробувати, аби я припинила репетувати. Тож ми пішли.

Після першого сеансу Саймонові, на диво, зайшла терапія. Думаю, йому сподобалося, що Крістіна одразу ж оголосила, що вона тут не для того, щоб розподіляти провину чи визначати, хто має рацію, а хто помиляється, а лише щоб бути посередницею і надати безпечний простір, аби обидві сторони могли висловитися без осуду. Саймонові також сподобалося, що Крістіна не дозволяла у своєму кабінеті підвищувати голос, тож мені не можна було верещати на нього, і це забезпечувало йому годину спокою на тиждень.

Я ж вважала, що все це лайно. Я на сто відсотків була певна, що вона засуджуватиме, розподілятиме провину, скаже Саймонові, яким гімном він був, пристане на мій бік і виголосить якесь прийнятне покарання, щоб він міг спокутувати свої гріхи, і тоді ми змогли б забути про це й рухатися далі, але перед тим призначили б йому своєрідні подружні громадські роботи, наприклад, я не знаю, прасувати решту нашого життя чи довіку замінювати рулони туалетного паперу у вбиральні, сидіти в колодках, бичуватися — також непогані варіанти. Чи щось таке.

Замість того щоб визнати, що Саймон був лайном і має бути покараний, перш ніж рухатися далі, Крістіна запитувала таке: «Ммммм. І як це змусило вас почуватися?»

Сьогоднішній сеанс проходив за тією ж схемою, що й зазвичай: Саймон, на диво, доладно розповідав про те, як він тоді почувався, особливо як його спонукала почуватися іспанська *señorita* («Живим. Жаданим. Немов я щось для когось означаю»). Я була не такою вправною в цьому...

— Мммм. Що ви відчуваєте, коли Саймон так описує свої почуття, Еллен?

— Нормально! Я почувуюся *нормально!* Просто чудово! — прошипіла я крізь стиснуті зуби, бо Крістіна не дозволяла кричати чи обзиватися, тож я не могла зарепетувати: «Ти *багато* означав для мене, мерзото! Ти хотів почуватися жаданим, а як, ти думаєш, почувалася я? Але я якось втрималася і не скочила в гречку, правда? Я додержала своєї подружньої обітниці, хоча могла мати секс із багатьма чоловіками, якби лише захотіла, проте *не зробила* цього, бо я НЕ ПІДЛА ЗРАДНИЦЯ, і тепер ти сподіваєшся, що я тебе *пожалію?* А ще те щось, що «нічого не означає», здається, спонукало тебе почуватися досить особливо. А ще — МEEEEEEРЗOOOOOТАААА!»

Тоді Крістіна сказала:

— Я відчуваю, наче ти дуже люта, Еллен.

— Ні,— усміхнулася я.— Жодної люті.

— Мені здається, сьогодні ти дуже люта, Еллен. Хочеш про це поговорити? — розмірковувала Крістіна, поки Саймон мудро кивав, а в мене аж клетотіло в грудях, бо, *звісно*, я принесла багато люті на сеанс. Якби я не була лютою, знищеною і нещасною, чи ми взагалі, бляха, опинилися б тут, а мета ж усього цього полягає в тому, щоб Крістіна зробила якось так, щоб я почувалася *не такою* лютою, а не ще лютішою? 70 фунтів за годину, щоб мені сказали, що я люта? Після першого сеансу я трохи погралася з ідеєю перевчитися на психотерапевтку, лише на ліпшу, таку, яка замість того, щоб запитувати: «Як ви відчуваєтеся?» і заявляти, що це не її робота — розподіляти провину, казала б: «Ну, яка лайняна ситуація, правда?» і «Ваш чоловік явно недоумок!» Саймон запевнив мене, що це не мета психотерапії, а якщо люди потребують такої підтримки, вони можуть безплатно звернутися на мамський сайт.

Зрештою у мене всередині щось клацнуло. Можливо, згадка про все те взуття, яке я могла б купити, якби не заплатила Крістіні 70 фунтів за те, щоб вона сказала мені, що я люта.

— Ви здивовані, що я люта? — загарчала я. — Все завжди про Саймона. Чого Саймон хоче. Як Саймон відчувається. Що Саймонові потрібно. Кому яке діло, як відчуваюся я? Нікому. Все, що ми робимо, — це говоримо про те, як відчувається Саймон.

— Ну, я постійно запитую вас, як ви відчуваєтесь, і ви завжди відповідаєте: «Нормально», — заперечила Крістіна.

— Ну, звісно, аж ніяк не нормально! — застогнала я. — Мій чоловік зрадив мене з іншою жінкою, і мій шлюб летить собаці під хвіст. Як можна думати, що в мене все *гарзд*?

— Але я так не думаю, — сказала Крістіна. — Саме тому запитую, як ви відчуваєтесь. Ви твердите, що з вами все нормально, й заперечуєте лють і горе. Розповідайте далі.

— Саймон каже, що відчувався небажаним і знехтуваним. А йому не спадало на думку, що я відчувалася так само? Що я досі відчуваюся так, лише в мільйон разів гірше? Він зустрів когось, із ким відчувався «жаданим», у нього були захоплення, гострі відчуття та іспанський секс, а в мене що? Нічого. Він собі розважився, а я мушу просто пережити це й рухатися далі, наче нічого не сталося. Тимчасом я досі з чоловіком, який навіть не помічає мене, не кажучи вже про те, щоб спонукати мене відчуватися *жаданою*.

— Я помічаю тебе, — обурився Саймон.

— Ні, не помічаєш, — розпачливо сказала я. — Ти навіть не бачиш мене більше. Я просто є, немов якісь старі меблі. Ти не помічаєш, який я маю вигляд, що роблю, й аж ніяк не помічаєш, як я відчуваюся.

— Я помічаю, який вигляд ти маєш, — наполягав Саймон.

— Ні, не помічаєш. Хоч би як я одягнулася, ти ніколи не звернеш уваги, ніколи нічого не скажеш, ніколи не похвалиш мене. Коли я запитую, який у мене вигляд, ти навіть не відриваєш погляду від айпаду, просто бурчиш «Усе добре» — і це все.

— Ну, таж це правда. Ти завжди маєш гарний вигляд. Що ти хочеш, щоб я сказав?

— Саймоне, «ти маєш гарний вигляд» означає, що «з тобою все гаразд, спідниця не заправлена в труси, у зубах немає шпинату і ти можеш вийти з дому». Ти не помічаєш, чи вклала я волосся, чи одягла нову сукню, чи ще щось зробила. Ти змушуєш мене благодати навіть про своє «все добре!».

— Я не знав, що це така проблема. Вибач. Більше не казати-му «все добре».

— Зроби мені комплімент зараз. Ну ж бо. Скажи про мене щось приємне.

— Це дуже добре,— зітхнула Крістіна.

— Нуууу,— Саймон замислився.— Знаю. Ти готуєш найсмачнішу лазанью, яку я куштував.

Я витріщилася на нього, не ймучи віри.

— Лазанья? Справді? ЛАЗАНЬЯ? Це те найпомітніше, найпам'ятніше, НАЙКРАЩЕ, що ти можеш пригадати про мене? Клята ЛАЗАНЬЯ?

— Ну, ти мене заскочила зненацька, а про інше, що мені спало на гадку, я не міг сказати тут.

— Тож лазанья. Ось до чого дійшло. Двадцять п'ять років разом — і ти тут лише заради моєї лазаньї? — заревіла я.

— Еллен, я попрошу не підвищувати голосу,— дратівливо спокійно попросила Крістіна.

— О вибачте. Вибачте. Я не хотіла б влаштовувати сцену чи щось таке. Але серйозно, Крістіно, ви кажете мені, що я люта, і вас дивує, що я люта, коли він таке каже?

— Еллен, ви знаєте, що я тут не для того, щоб приставати на чийсь бік. Йдеться не про мене, а про вас із Саймоном. Саймоне, як ви почуваетесь, коли Еллен каже, що ви її більше не помічаєте?

— Я думаю, що це досить лицемірно, бо вона також мене не помічає,— сердито відповів Саймон.— Вона не знає, хто я, чого хочу в житті, не знає, що мене цікавить чи хвилює...

— Радше іспанський тапас, ніж лазанья, — пробурмотіла я.
— Еллен, я попрошу вас не перебивати Саймона. Дозвольте йому висловитися, — сказала Крістіна.

Сеанси Крістіни — це немов тебе консультує клята Суперняня. Я не здивуюся, якщо одного дня вона поставить мене в куток.

Саймон провадив далі:

— Ти прагнеш зберегти сім'ю. Не хочеш, щоб діти розривалися між різними домітками на вихідні, щоб вони знайомилися з мачухою та вітчимою, щоб їх використовували немов пішаків у батьківській грі, як це було з тобою. І, я думаю, що здебільшого ти тут заради дітей, намагаєшся вберегти їх від цього, а не тому, що жадаєш бути зі мною. Ти кажеш, я тебе не бачу. Але ти також мене не бачиш. Замість мене може бути будь-хто. Анонімний батько і чоловік у твоєму житті, який потрібен, щоб усе трималося купи.

— Це краще, ніж хатня робітниця, кухарка і няня, як бачиш мене ти, — заперечила я.

— Еллен, це востаннє я прошу вас не перебивати, — застерегла Крістіна. — Якщо ви зробите це знову, я буду змушена показати вам жовту картку.

Я витріщилася на неї. Вона витріщилася у відповідь. Очевидно, «жовта картка» — це доросла версія кутка. Вона ніколи не погрожувала Саймонові жовтою карткою. Напевне, він їй більше подобається, і це нечесно. Я вже подумала, що вона нахилиться до мене, суворо погляне мені в очі й скаже, що я маю порахувати до трьох і почати нормально поводитися.

— Навіть не знаю, чи ти ще кохаєш мене, Еллен, — промовив Саймон, драматично зітхнувши. — І це змушує мене сумніватися в тому, чи я кохаю тебе. Я просто не знаю.

Я розкрила рота, щоб відповісти на це — пішла ти, Крістіно, зі своєю жовтою карткою, — та вона раптом оголосила:

— О господи, це було дуже корисно, але, боюся, наш час закінчився!